

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel: 684541

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070-275154

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

21e jaargang nr.19

=====
14 januari 1977

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden werd door u bij het begin van het verenigingsjaar gesteld en draagt de titel:

S Y N C H R O N I C I T E I T

Synchroniciteit betekent in feite: gelijktijdigheid of gelijkheid in de tijd. Onder deze titel vat men echter een bepaalde reeks van verschijnselen samen, waarvan er sommige boeiend en verbluffend zijn.

Je kunt al heel eenvoudig beginnen. U zegt een bepaald woord of leest een bepaald woord en de radio zegt het op dat ogenblik eveneens. Een vorm van synchroniciteit, die echter niet bepaald paranormaal genoemd kan worden. Door het zeggen of lezen van het woord bent u gespitst op de klank ervan.

Dientengevolge reageert u daarop eerder. U vangt daarom in herkenning klanken bewust op, die anders en gebruikelijk op de achtergrond voorbij gekabbeld zouden zijn.

Anders wordt het, wanneer je constateert, dat een reeks gebeurtenissen binnen een korte tijdsspanne practisch gelijk in werking en invloeden plaats vinden, zul je toch andere vragen moeten stellen. Onwillekeurig vraag je je als mens dan af, of hiertussen enig verband bestaat.

Ook op het gebied van denkbeelden worden wij met een dergelijke "gelijktijdigheid" gekonfronteerd. Steeds weer komt het voor, dat in een bepaalde periode op meerdere plaatsen ter wereld gelijke uitvindingen worden gedaan, danwel gelijksoortige studies worden verricht, waardoor meerdere mensen kort na elkaar met gelijke, tot dan toe nieuwe procedés of denkbeelden komen aandragen.

Wanneer je je afvraagt, hoe dit laatste effect wel kan ontstaan, blijkt al snel, dat het antwoord waarschijnlijk gelegen moet zijn in een gemeenschappelijk bovenbewustzijn van de mensheid.

Een mens denkt. Wanneer een mens gekoncentreerd denkt, dringt die gedachte ook buiten zijn eigen wezen door. Nu zal dat niet betekenen, dat iemand, die iets vreemds wil gaan uitvinden, daarmee ook alle andere potentiële uitvinders zal gaan beïnvloeden. Dat is onzin.

Wel geldt iets anders: wanneer er een gerichte behoefte bestaat bij een uitvinder of iemand, die daartoe aanleg heeft en deze bovendien over een bepaalde reeks mogelijkheden beschikt, zo zal de uitgezonden gedachte in deze een grote rol spelen.

De basisgedachte zal natuurlijk wel bij veel meer mensen aanslaan en "erkend" worden, ook wanneer het zo gerezen denkbeeld door de meesten niet zal worden omgezet in een verdere studie of experimenten.

Er is echter daardoor in het gemeenschappelijk bovenbewustzijn toch een soort draagvlak ontstaan: er is een gemeenschappelijke erkenning van een probleem en een mogelijkheid. Wanneer nu een uitvinder een denkbeeld krijgt, dat een oplossing voor een zo door velen beseft probleem zou kunnen worden, zullen anderen, die toevallig op dit probleem gekoncentreerd zijn, enige tijd ook dit denkbeeld als een flits van intuïtieve aard in zich ondervinden.

Men krijgt dus contact met het eerste denkbeeld. Maar het gevolg is, dat verder een wederkerige beïnvloeding ontstaat, die mede aansprakelijk kan zijn voor de gelijksoortige benadering van een en hetzelfde probleem door verschillende uitvinders, die verder niets van elkaar of elkanders bestaan zelfs af behoeven te weten.

Opvallend is hierbij steeds weer, dat dit facet in het verleden een zoveel grotere rol schijnt gespeeld te hebben dan in deze dagen. Men kan als mens daardoor tot de overtuiging komen, dat dit alles eerder een tijdelijk verschijnsel geweest moet zijn.

Maar indien wij in deze dagen te maken krijgen met een enkeling, die zich met een bepaald probleem bezig houdt, zo blijken de oude regels nog te gelden en overeenkomsten op te treden, die redelijk niet verklaarbaar zijn en volgens kansberekening slechts zeer zelden zouden mogen voorkomen.

Maar ja, het meeste onderzoek in uw tijd wordt in teamverband gedaan. Wat er op neerkomt, dat een probleem door velen benaderd wordt en dat in het onderzoek een ieder een eigen inbreng heeft, waardoor afwijkingen eerder ontstaan.

De uitwisseling van denkbeelden binnen het team vormt bovendien een soort afscherming t.a.v. indrukken, die van buitenaf paranormaal worden opgedaan. Zo zij al beseft worden, zullen zij gelijkgeschikt worden aan alle opmerkingen van medewerkers. De opkomende denkbeelden krijgen minder nadruk dan anders het geval zou zijn, geldende procedureregels kunnen niet zo snel doorbroken worden enz.

Maar ook in deze tijd zien wij nog steeds bijna gelijk tijdig vergelijkbare ontwikkelingen ontstaan, ook zonder dat redelijk een verband te leggen valt tussen de verschillende denkers of uitvinders.

Interessant is echter ook het steeds weer konstateerbare feit, dat uitzonderlijke gebeurtenissen de neiging vertonen zichzelf binnen korte tijd gelijkaardig te herhalen.

Een mooi voorbeeld hiervan treft u, naar ik meen, in uw

eigen omgeving. Daar zijn immers in zeer korte tijd 4 vergelijkbare ongelukken gebeurd, waarbij hetgeen u een milieuramp zoudt noemen tot de mogelijkheden behoorde, maar niet plaats vinden zou.

In al deze gevallen betrof het schepen, in alle gevallen betrof het ook chemische producten, indien u altans zoals ik geraffineerde oliën en vliegtuigbenzine daaronder wilt rekenen. Steeds weer treden dergelijke gelijksoortige ongevallen zo kort op één plaats, dat je je onwillekeurig toch af zoudt moeten vragen, of hier niet van een soort golfbeweging gesproken kan worden.

In het onderhavige geval zou je dan een invloed moeten veronderstellen, die bepaalde producten - en dan nog in het bijzonder, indien zij over water worden vervoerd - kwetsbaarder maakt dan normaal.

Een logisch en alomvattend antwoord op deze vraag lijkt mij moeilijk te geven. Hierbij wijs ik er tevens op, dat wij, om terecht te kunnen spreken van synchroniciteit, toch wel dienen te eisen, dat de periode, waarbinnen dergelijke ongevallen samentreffen, zeer kort is. Laat ons stellen, dat die periode rond 48 uur mag bedragen. Want dan is er sprake van een vergelijkbaarheid in tijd, die gelijkheid in tijd zeer nabij komt, vooral in het kader van de historie.

Bovendien dienen wij ons af te vragen, of er mogelijk sprake is van een algehele tendens, die redelijk verklaarbaar is. Daartoe zou men echter het aantal vergelijkbare incidenten over ene langere periode moeten kennen en zo de waarschijnlijkheid van een gelijktijdig of bijna gelijktijdig optreden van in soortgelijke ongevallen moeten kunnen berekenen.

Wat de door mij geciteerde ongevallen betreft: Hierbij kun je natuurlijk spreken van een invloed van buitenaf, die mogelijk vanuit de sterren of de kosmos komt. Maar je dient dan ook rekening te houden met het feit, dat de oorzaak van deze samenvallende ongevallen toch ligt bij de mensen.

Het is in korte tijd - rond de 48 uur - inderdaad een falen van mensen, waardoor chemicaliën opeens gevaar op leveren en tot ongenoegen aanleiding worden.

Er is dus een nadruk op dit gevaar in deze dagen. Maar dat impliceert ook, dat ongevallen van deze aard meer de aandacht trekken dan voorheen en zo scherper en duidelijker uit een geheel van ongevallen naar voren treden.

Persoonlijk ben ik van mening, dat juist door de nadruk, die op bepaalde gevaren valt, degenen, die daarmee regelmatig te maken krijgen, onachtzamer zullen worden. Steeds weer blijkt dat de mens, die een mogelijk gevaar op zich af ziet komen en zich daaraan om allerlei redenen niet wil of kan onttrekken, het eenvoudig probeert te ontkennen om zo aan de druk en de spanning te ontkomen. Hij probeert zich te isoleren voor angstgevoelens, zal het wijzen van anderen op gevaren als onredelijk ondergaan en komt daartegen in verzet, zeker wanneer hij er een bedreiging in kan zien van zijn dagelijks brood. Men zal dan geneigd zijn lossen en vrijmoediger te handelen, dan men anders zou doen, wat het gevaar natuurlijk toe doet nemen, dat door onachtzaamheid iets mis gaat.

Deze psychische reactie is overal op de wereld steeds weer te constateren. In de USA vonden eveneens kort achtereen een aantal ongevallen plaats, die grote gevolgen hadden kunnen

hebben. Ook hier ging het om milieugevaarlijke stoffen, om chemische producten bovendien.

Je krijgt de indruk, dat de in bijna alle beschaafde landen op de voorgrond komende behoefte het milieu te sparen, een druk uitoefent, die bijna voor allen, die met gevaarlijke stoffen moeten werken een toename van onachtzaamheid ten gevolge heeft gehad.

In uw land wees ik er op, dat de ongelukken in genoemde gevallen op het water plaats vonden. De vraag is, hoe juist op en rond het water deze gevaren ontstaan, zeker wanneer wij bovendien konstateren, dat bij de oorzaken menselijke onachtzaamheid en menselijk falen een grote rol speelden.

De bewijzen zijn voldoende om duidelijk te stellen, dat de menselijk factor hier van beslissend belang geweest moet zijn. Blijft de vraag, wat het water hiermede te maken heeft.

Vanuit mijn eigen kennis kan ik u wel mededelen, dat er op het ogenblik kosmische invloeden een rol spelen, die overal, waar water is, grotere moeilijkheden gaan veroorzaken. Waarbij ik u zelfs kan wijzen op het feit, dat vele wateren en zelfs de Noordzee binnenkort tot een soort strijdtoneel gaan worden, waarbij zowel menselijke geschillen als natuurverschijnselen optreden, die een groot gevaar vormen voor de aanliggende staten.

Maar dit is geen werkelijke oplossing. De vraag blijft bestaan, waarom bij de reeks rampen steeds schepen betrokken waren en wel zo kort in tijd bijeen, dat gesproken kan worden van gelijktijdigheid.

Bij nadere beschouwing blijkt echter, dat de binding met bepaalde elementen of krachten bij dergelijke reeksen van ongevallen zeer vaak een rol speelt. Er zijn perioden, dat grote branden elkaar op zeer korte termijn opvolgen. Gemeenlijk zijn dit series van 3.

Wanneer wij een reeks van dergelijke branden nader bezien, valt op, dat bij branden, die kort opeenvolgend plaats vinden, de oorzaak vele vergelijkbare elementen omvat. Om een voorbeeld te geven:

Een elektrische kachel blijft aanstaan. Als gevolg gaat een grote kledingzaak op in vlammen. Op dezelfde dag gaat een eind verder een grotere meubelfabriek teloor door brand. Oorzaak: kortsluiting. Enkele uren nadien loopt in een andere fabriek een machine warm. Door onoplettendheid ontstaat hieruit een brand, die een fabriek van houten panelen en lijstwerken deels in vlammen doet opgaan. Dit alles vond minder dan zes maanden geleden plaats. De twee branden, waarbij hout betrokken was, vonden plaats in Noord-Holland, de kledingzaak lag in Friesland.

Opvallend is de gelijksoortigheid van de oorzaken: in alle gevallen was electriciteit mede oorzaak tot de brand. Een mens, die dit langere tijd heeft kunnen konstateren, kan volgens mij - alleen maar toegeven, dat er perioden zijn, waarin bepaalde oude elementen of bepaalde bronnen van energie opeens meer dan normaal bron van gevaren worden.

Ofschoon de mens mogelijk de gevolgen kan beperken en het ergste kan voorkomen, is wel duidelijk, dat hij de bron van het gevaar zelf niet kan beheersen en de niet normale gevaren, die daaraan tijdelijk verbonden zijn, niet zal kunnen voorzien.

Ik heb deze factor in mijn betoog geïntroduceerd om u duidelijk te maken, dat het bij gelijktijdigheid zeker niet alleen om mensen behoeft te gaan. Voorwerpen kunnen eveneens synchroon bepaalde verschijnselen openbaren, zonder kenbare band tussen de voorwerpen of de oorzaak van het verschijnsel. Nu zal de mens geneigd zijn om dergelijke effecten weg te verklaren door een band te veronderstellen, waardoor het synchroon optreden van verschijnselen op verschillende plaatsen logisch, ja, zelfs onvermijdelijk wordt.

Voorbeeld: mensen stellen, dat een onderaardse verbinding moet bestaan, wanneer kort na elkaar vulkanische verschijnselen optreden in Indonesië en Midden-Amerika.

Een mooie stelling, dat wel, maar enig redelijk bewijs hiervoor ontbreekt toch wel. Toch vermoed ik, dat men binnenkort deze verklaring weer zal lanceren, wanneer deze vulkanische werkingen metterdaad en tot op 30 uur samenvallend op gaan treden.

U zult trouwens meerdere voorbeelden van deze aard kunnen waarnemen dit jaar, ofschoon in de meeste gevallen de tijd wat verder uiteen ligt en in een geval zelfs bijna 140 uur zal bedragen. Maar dit doet niet terzake.

Ik heb op het ogenblik, naar ik meen, de volgende punten duidelijk genoeg gemaakt om te stellen: Het samenvallen van verschillende verschijnselen, die je opmerkt, wordt vaak mede bepaald door je eigen instelling, waardoor je je er eerder van bewust wordt. Synchroniciteit is in dit geval een natuurlijk verschijnsel en behoeft niet als iets raadselachtigs te worden beschouwd.

Er bestaat verder een opduiken van gelijke denkbeelden binnen korte termijn op verschillende plaatsen en bij verschillende personen, die geen onderlinge band hebben, maar wel gelijksoortige belangen hebben, denkbeelden koesteren, of onderzoeken doen. Hier is volgens mij sprake van een gemeenschappelijk bovenbewustzijn. Altans is hier een telepathische tendens kenbaar, waarbij denkbeelden worden overgebracht. Voor de mogelijkheid hiertoe schijnt de instelling van een groter deel van de mensheid mede van bepalende invloed te zijn.

Wij kennen verder het gelijktijdig, of bijna gelijktijdig, optreden van gebeurtenissen, waarbij mensen niet noodzakelijk betrokken of van beslissende invloed behoeven te zijn. Toch zal ook hier blijken, dat het altijd weer gaat om vergelijkbare stoffen of krachten, er ontstaan vergelijkbare toestanden en zelfs de ongelukken, die hierdoor worden veroorzaakt hebben gelijksoortige trekken.

Wat overigens ook voor meevallers zou gelden. Ik kan u ook hiervan voorbeelden noemen. Maar aan dergelijke meevallers gaan de mensen gemeenlijk voorbij. Zelfs indien soortgelijke afwijkingen van de norm opeens bij velen voorkomen, zal de betrokken mens dit altijd nog beschouwen als een staaltje van zijn eigen kunnen of zijn eigen geluk. Wanneer een goede ontwikkeling de schuld is van een mens, die faalde, zo zal hij dit falen zeker ontkennen of tenminste stilhouden, tot niemand hem of haar daarvan een verwijt zal kunnen maken. Daardoor komen Dergelijke synchroniciteiten maar zelden voldoende naar buiten, om kenbaar te worden.

Het is duidelijk, dat ik voorbeelden vooral in de negatieve sfeer zal moeten zoeken, omdat juist verschijnselen van deze aard voldoende publiciteit krijgen om voor u controleerbaar te zijn.

Je kunt natuurlijk stellen, dat hier kosmische invloeden of de werking van de sterren dan maar voorlopig als oorzaak beschouwd moeten worden. Maar het verschijnsel van de synchroniciteit is daarmee toch niet afgedaan.

Wij zouden ons ook eens af moeten vragen, hoe het mogelijk is, dat dezelfde angstdroom in een bepaald land opeens en in dezelfde nacht bij duizenden personen optreedt. De details zullen wel verschillen, maar de inhoud en hoofdwaarde zijn bij allen in de droom praktisch synoniem. Dit zal wel niet zo snel algemeen bekend worden, maar komt meer voor, dan u kunt beseffen. In een dergelijk geval moet er toch iets optreden, waardoor al die mensen gelijkelijk beïnvloed worden.

Let wel: je zult nooit met zekerheid kunnen vaststellen, of de droom bij allen gelijktijdig plaats vond, zelfs wanneer u voldoende dromers zoudt kunnen achterhalen.

Ik wil u echter een aardig voorbeeld geven, dat, naar ik meen, deels door parapsychologen is geboekstaafd. In het jaar 1941 had een groot aantal mensen in uw land vreemde dromen over mensen in geallieerd uniform - dat de meesten van hen niet eens kenden. In alle gevallen ging het verder om een strijd, die aan de gang was. Bij alle dromers was er eerst een gevoel van bevrijd worden, wat snel overging in een intens gevoel van teleurstelling.

Er was op dit ogenblik volgens mij niet bepaald veel reden om dergelijke dromen te dromen. Een droom over bevrijders lag ongetwijfeld in het vlak van eigen denken en begeren bij allen, maar waarom dan dit gevoel van teleurstelling?

Enkele voorbeelden, die vastgelegd werden, kunnen volgens mij op dit alles reeds enig licht werpen. Ik neem als voorbeeld de droom van iemand, die woonde in het oostelijk deel van Utrecht, of het westen van Gelderland.

De vrouw droomt, dat zij zich bevindt in de buurt van Ede-Wageningen op een weg, die zij goed kent. Zij ziet een aantal militairen in geallieerd uniform langs marcheren. Zij is blij, wil hen achterna gaan, maar kan niet en blijft staan.

Een ogenblik daarna ziet zij een Duitse tank. Zij hoort schieten en wendt zich in haar droom wendende af, omdat zij weet, dat het voorbij is.

Opvallend is overigens hierbij, dat dit tweede deel van de droom niet bij de vastlegging - ik meen in 1945 of 46 - werd verteld, maar eerst enkele jaren later, bij een herhaalde bespreking van de droom naar voren kwam.

Nu zou het denkbeeld, dat de Engelsen toch binnenkort wel zouden komen, een rol gespeeld hebben. Maar dit verklaart nog niet, waarom in de gelijke periode zich zoveel van dergelijke dromen afspeelden, die allen eindigden in geweld en teleurstelling. Zonder dit laatste zouden wij om een grotere betekenis van dergelijke dromen met enige psychologische verklaringen nog wel heen kunnen komen.

Maar het gelijktijdig optreden van deze dromen, waarin vergelijkbare effecten een rol spelen, veronderstelt in dit geval volgens mij een niet menselijke invloed. Bij onze poging een verklaring te vinden moeten wij vooropstellen, dat

in 1941 nog niemand een beeld van zelfs maar de mogelijkheid, dat er slag geleverd zou worden om Arnhem in zijn gedachten kon hebben en dat niemand dus ook zou weten, dat er iets als " een brug te ver " ooit zou bestaan.

Geen plan, geen denkbeelden? Dan is telepathie hier uitgesloten. De enige uitleg, die hier nog enig hout kan snijden, zou luiden, dat een aantal mensen, gegrepen door een gelijksoortige behoefte, op welke wijze dan ook, in gedachten een eird in de tijd vooruit zijn gegaan en daarin feiten hebben gekonstateerd, waarvan zij de werkelijke draagwijdte nog niet konden overzien, maar wel gevoelsmatig beleefden.

Daar de behoefte om bevrijd te worden bij zeer vele Nederlanders in '41 reeds zeer sterk geweest moet zijn, wil ik eventueel aannemen, dat hierdoor de droom beter werd onthouden, dan anders het geval zou zijn geweest. Maar dit maakt niet duidelijk, hoe men daarbij in de toekomst leerde zien.

Wij hebben te maken met een zeer eigenaardig verschijnsel, waarbij zich de mogelijkheid, dat de geest van de mens zelf of een andere geest een rol speelde, niet uit te sluiten valt.

Maar er zijn meer eigenaardige verschijnselen. Denk eens aan het verschijnsel, dat men in kringen als deze wel kruiscorrespondentie noemt. Het volgende is vele malen voorgekomen:

In Nederland en Duitsland zijn mediums werkzaam. Een van die mediums begint opeens, zonder kenbare reden of oorzaak, engels te spreken. In een engelse kring begint gelijktijdig en eveneens zonder kenbare reden of oorzaak, een medium nederlands of duits te spreken.

In alle gevallen kan worden aangenomen, dat rudimentaire kennis van de andere taal bij het medium aanwezig is. Maar in de meeste gevallen is de kennis zeker niet voldoende om zonder meer in die andere taal zo zinnig en goed te spreken.

De duur van den dergelijk verschijnsel is gemeenlijk kort. Zou men echter na kunnen gaan, op welk oogenblik de overgang naar de andere taal plaats vindt, dan blijkt, dat dit in beide betrokken kringen gelijktijdig of bijna gelijktijdig optrad. Het verschil van het verschijnsel, beginnende in b.v. Nederland en in Engeland bedraagt ten hoogste tien minuten, in de meeste gevallen minder dan een minuut. Bij zeer nauwkeurige controle zou volgens mij zelfs in vele gevallen absolute gelijktijdigheid aangetoond kunnen worden.

Hier is kennelijk sprake van een uitwisseling, waarbij in enkele gevallen, maar lang niet altijd, een geest betrokken wordt, die in onze werelden leeft.

In enkele gevallen, die mij ter kennis kwamen, vraag ik mij overigens af, of de verwisselbaarheid op grond van het product van ruimte en tijd hierbij een rol zou kunnen spelen. Er bestaat, zoals u weet, een theorie, die stelt, dat de belevingswaarde van b.v. Amsterdam, 1 januari 6 uur gelijk zou kunnen zijn met de belevingswaarde 17 uur, 2 januari, te New York. Wat overigens maar een vergelijking is, zodat de genoemde tijdstippen en plaatsen geen berekenbare indenticiteitsmogelijkheid bevatten.

Mensen kunnen met deze stelling niets doen, omdat hun eigen besef zich nu eenmaal niet ter juister tijd opeens New York doet kennen in de plaats van Amsterdam of omgekeerd.

Wel blijkt vaak - en dat kan interessant zijn - dat in New York op het ogenblik, dat identiciteit berekend werd, gebeurtenissen plaats vinden, die, mogelijk op een wat andere schaal, op het corresponderende ogenblik ook in Amsterdam plaats hebben gevonden.

Je vraagt je bovendien af, wanneer je je hiermede bezig houdt, hoe het dan komt, dat dergelijke verschijnselen de neiging tonen zich voornamelijk vanuit het oosten naar het westen te verplaatsen, zodat oostelijke plaatsen altijd de invloed eerst, westelijke plaatsen de invloed later tonen. Mogelijk speelt zelfs de rotatie van de aarde hierbij een rol. Ik kan mij zelfs voorstellen, dat het aardveld plus mogelijk variaties in zwaartekrachtwerking verantwoordelijk zijn voor de intensiteit, waarmede dergelijke verschijnselen op verschillende plaatsen achtereenvolgens kenbaar worden.

Ik weet dit alles niet zeker, maar mogelijk lijkt het mij. Zeker weet ik wel, dat golven van emotionaliteit optreden, die de reacties van mensen op omstandigheden sterk beïnvloeden.

Lees als voorbeeld eens na, hoe en onder welke omstandigheden bepaalde moorden werden gepleegd. U zult dan in uw courant kunnen nagaan, dat, gemeenlijk reeds binnen 24 uur, een groter aantal vergelijkbare moorden plaats zal vinden in een gebied, dat je ongeveer kunt afbakenen door rond de plaats van de eerste moord een cirkel te trekken met een doorsnede van 500 k.m.

Besef, dat de omstandigheden verschillen. De moord zal in enkele gevallen slagen, in meer gevallen niet slagen of zelfs niet doorgaan. De middelen, waarmede wordt gemoord, verschillen vaak iets. Het opvallende is gelegen in het feit, dat, zo een van de moorden in koelen bloede werd gepleegd, bijna alle andere moorden ook dit aspect vertonen. Is er een affectmoord, zo blijken vergelijkbare emoties en een vergelijkbaar verlies van beheersing ook bij alle andere moorden binnen 48 uur een grote rol te spelen.

Je zou je zelfs af kunnen vragen, of er op de een of andere wijze sprake is van een overdracht van emoties. Maar het is moeilijk, vanuit een stoffelijk redelijk standpunt, tot enige konklusie te komen. Ik zal het verdere deel van mijn inleiding dan ook in de eerste plaats besteden aan onze visie op dit alles - vanuit de geest. Ik moet u daarna de mogelijkheid geven uw eigen problemen, zienswijzen en tegenwerpingen kenbaar te maken.

Onze inzichten in dit alles zullen afwijken, van hetgeen u als mens kent. Velen zullen dit als mystiek beschouwen. Toch leg ik u het volgende voor:

Er bestaat tussen mensen vaak een soort resonantie. Wat betekent, dat zij bijzonder sterk ontvankelijk zijn voor bepaalde invloeden. Wanneer een van hen handelt, heeft dit een directe invloed op het gedrag en denken van alle anderen die in resonantie zijn.

Dat deze konstatering niet geheel onredelijk is, kunt u konkluderen uit gegevens omtrent bekende tweelingen, die ongeveer gelijksoortige impulsen ondergaan, waarbij echter een van hen steeds als orginator van de impuls kan worden gezien. De ander neemt de impuls over en ervaart vaak de gevoelens van

de ander practisch gelijktijdig met deze.

Dit is konstateerbaar op aarde en kan mogelijk een kleine ondersteuning vormen, voor hetgeen ik verder poneer. Afstemming blijkt echter niet alleen tussen mensen onderling een rol te spelen.

Er zijn ook geesten - zo noemt u ons -, die op hun eigen wijze kunnen reageren op de mens, terwijl ook de mens op hen kan reageren. Hierdoor is het mogelijk, dat invloeden van belang over de gehele aarde verspreidt worden en optreden in alle mensen van gelijke instelling en afstemming.

Niet het karakter, niet hereditaire achtergronden, maar alleen de concentratie, het besef en streven op het ogenblik van resonantie blijkt hierbij van belang te zijn.

Er is een gemeenschappelijk denken, dat voornamelijk materieel is onder de mensen. Het zijn gedachten, die voornamelijk in beelden, soms ook woorden en cijfers, worden uitgedrukt op de wijze, waarop mensen deze zaken in eigen denken plegen te hanteren.

In deze wereld van gedachten heeft de geest toegang, maar slechts in beperkte mate. Een geest zal dan ook hierop slechts in beperkte mate te kunnen reageren. Mensen blijken echter door een juiste afstemming op een gemeenschappelijk denken vele zaken tot zich te kunnen halen, die dan als een soort inspiratie, een plotseling inzicht, hun eigen denken en handelen ook na verbreken van de resonantie verder zullen blijven beïnvloeden.

De ontwikkeling van bepaalde gedachtengangen en ontdekkingen kan vanuit geestelijk standpunt hiermede geheel verklaard worden. Wanneer het echter gaat om zuiver geestelijke zaken, kan de geest bijna volledig deelhebben aan de gedachten en daaruit voortvloeiende waarden. Zij zal dan haar eigen mogelijkheden en waarden ook aan die van de mensen toevoegen. Zover het de mens betreft, kan worden gesteld, dat het gemeenschappelijk menselijk denken hierbij als een soort filter werkzaam is en zo bepaalde elementen uit de oorspronkelijke reactie van de geest wegneemt.

Waar een geestelijke kracht naar de aarde wordt uitgezonden blijkt steeds weer- en dit kan ik met grote autoriteit stellen -, dat een groot deel van het uitgezondene bij ontvangst geheel wordt aangepast aan het menselijke denken. Details, die hierbij niet passen, worden eenvoudig uitgewist. De hoofdimpuls blijft echter ook in het menselijke denken toch voortklinken.

De geest kan dus een groot aantal mensen gelijktijdig beïnvloeden, ofschoon elk van de mensen daarop wat anders zal reageren en de invloed in andere gedachten, beelden, woorden, daden zelfs, zal vertalen.

Ofschoon de tendens bij de mensen dan gelijk blijft en de basis was, waaruit het ontvangen van de geestelijke invloed mogelijk werd, zo moeten wij toch aannemen, dat de mensen, elk voor zich, maar wel in een door het uitgezondene bepaalde richting, zullen reageren.

Nogmaals en nadrukkelijk: de menselijke reacties op een impuls vanuit de geest zal dus nimmer gelijk zijn, maar zal in eindresultaat zowel als denkbeelden toch in de zelfde richting van ontwikkeling voeren.

Wij in de geest beseffen zeer wel, dat voor de mens de verschijnselen steeds weer belangrijker zullen zijn dan de achtergronden daarvan. Maar de achtergronden, die uw eigen leven beïnvloeden, zullen u toch kunnen leren, dat daarbij emotionele werkingen, die u redelijk niet kunt verklaren en deels zelfs niet geheel zult kunnen omschrijven, daarbij een zeer grote rol spelen.

Waarom b.v. hebt u opeens uw eigen stijl van leven zo sterk veranderd? Waarom hebt u opeens onbehagen gevoeld en hebt u een andere werkkring gezocht, die uw belangstelling zelfs in een geheel andere richting voerde? Waarom hebt u opeens uw oude kennissen een tijdlang laten stikken?

Indien U zich afvraagt, waarom dit alles en daarbij eens nagaat, hoe alles rond u in die dagen was, zo zult u tot de konklusie komen, dat u in uw omgeving zeker niet de enige bent geweest, maar dat een groter aantal mensen uit uw omgeving een dergelijke op emoties zonder redelijke achtergronden gebaseerde verandering heeft doorgemaakt, ook wanneer de verandering in de praktijk tot andere gedragingen heeft gevoerd, dan bij u het geval was.

Voor mij is de oorzaak duidelijk. Er zijn geestelijke invloeden, die de aarde soms bereiken en soms bepaalde mensen op grond van hun interesses en mogelijkheid tot resoneren bereiken en in hen veranderingen tot stand brengen.

Hierdoor zal echter gelijktijdig bij zeer velen een sterke verandering in eigen levenshouding tot stand komen, die niet redelijk menselijk verklaarbaar is, maar voor henzelf gemeenlijk een innerlijke verdieping en grotere vrede tengevolge heeft.

Dergelijke invloeden zijn volgens mij ook mede de verklaring voor het opeens optreden van bepaalde modeverschijnselen. Je kunt dit natuurlijk betrekkelijk gemakkelijk weg verklaren. Men kan dan spreken over de neiging, hetgeen men bewondert na te apen, zich af te zonderen van een wereld, waar men niet langer tegenop kan en wat dies meer zij. In vele gevallen zal een dergelijke verklaring zelfs grotendeels juist zijn.

Maar het is toch wel wonderlijk, dat een zelfde verzet tegen misbruik van macht door overheden in het zelfde jaar, vaak zelfs in dezelfde maand, tot uiting kwamen in landen, die onderling zoveel verschilden als b.v. de USA, Nederland en de Ussr.

Wonderlijk er wordt de zaak nog, wanneer men zich gaat realiseren, dat in al die landen groepen worden geformeerd, die, ondanks afwijkende bestrevingen, geheel andere organisatievorm en levensstijl, een zelfde doel nastreven.

Dit was niet alleen het geval in genoemde landen, maar in dezelfde periode, vaak tot op de maand, zelfs in Zuid-Amerika, Zuid-Afrika en delen van Azië. Ongeacht de verschillen in uiting blijkt de tendens in alle gevallen vergelijkbaar, om niet te zeggen geheel indentiek.

Voorbeeld: In Nederland speelt men kaboutertje en Oranjevrijstaat, terwijl in Argentinië het verzet zich kristalliseert in de samenwerkende Monteneros.

Een ander gedrag, een schijnbaar ander ideaal. Maar in

beide gevallen gaat het er om het heersende gezag in betekenis te veranderen en zichzelf te manifesteren als eigen persoonlijkheid. In deze periode ontstaan vele geheel verschillende groeperingen. Het verzet tegen de bestaande machten en de behoefte zichzelf te laten gelden zijn echter overal het zelfde, de relaties in de groep tonen grote overeenkomsten.

Aan deze facetten van gelijktijdigheid of gelijkheid in tijd kun je volgens mij niet voorbij gaan, zeker niet zonder meer en toch eerlijk blijven in je benadering. Ook al is er niet zonder meer een uitleg te vinden voor het opeens reageren van zeer vele mensen in zeer veel verschillende landen op gelijke wijze.

Of zoudt u mij misschien uit kunnen leggen, hoe, gelijktijdig met een verschuiving naar rechts in de USA, Engeland en Nederland een sterker en meer als eenheid optreden van dissidenten in Rusland gepaard gaat, terwijl gelijktijdig ook een verschuiving naar rechts in maoïstisch China tot stand komt. Noemt u dit een toeval? Kunt u het samenvallen van al deze veranderingen weg verklaren? Kunt u, na ernstig onderzoek, waaruit een dergelijke gelijktijdigheid van verandering herhaald blijkt, nog beweren, dat dit alles een toeval is?

Juist omdat de gebieden, waarin de gelijke tendens zich openbaart sociaal gezien, ideeel gezien zo geheel afwijkend zijn t.a.v. elkaar, moet er in dergelijke gevallen sprake zijn van iets, wat buiten alle uiterlijkheden om een sterk beroep doet op de gevoelens van de mensen. Daardoor alleen is het denkbaar, dat in zoveel verschillende gemeenschappen met geheel andere mogelijkheden zoveel mensen op gelijke wijze hun instelling in korte tijd veranderen.

Ik stel, dat invloeden vanuit de kosmos hierbij een rol spelen en ook deels dergelijke invloeden uit de werelden van de geest moeten stammen.

Ik stel dit zo. Dat betekent niet, dat ik van u eis, dat u dit ook zo zult aanvaarden. Wel hoop ik, dat U er eens nader over wilt denken.

Als geesten zien wij verder telkens weer, dat er zich tussen mensen, ook al leven zij lichamelijk op zeer grote afstand van elkaar, geestelijke banden vormen. Voor ons is een dergelijke band vaak zichtbaar en ziet er dan ongeveer uit als een wat blauwig haarlijntje, dat van de een naar de ander loopt. Zelfs de plaats, waarop in de aura dit lijntje ontstaat of aanhaakt, is altijd weer anders, ook bij degenen, die zo met elkaar verbonden zijn.

Indien een dergelijke ~~band~~ echter bestaat, zo valt ons op, dat dergelijke mensen elkaar zeer sterk beïnvloeden en dat hierdoor een gelijktijdigheid van denken en handelen tussen hen aanmerkelijk meer voorkomt dan normaal denkbaar is.

Anders gezegd: wanneer je rekening houdt met de kansberekening, is hier sprake van een dergelijke grote afwijking van elke berekende kans op een gelijk of ongeveer gelijk reageren op bepaalde omstandigheden, dat van een paranormaal verschijnsel gesproken moet worden. Is normaal bezien de kans van een gelijktijdig en gelijk reageren $1 / 1000$, dan blijkt bij hen, die verbonden zijn, die gelijkheid op te lopen tot $1 / 30$.

Wij in de geest zijn er van overtuigd, dat al de verschijnselen van synchroniciteit moeten worden teruggevoerd tot hun oorzaak, die in de menselijke geest is gelegen. Hierbij rekenen wij met dat deel van de menselijke psyche, dat zich zelden in het waakbewustzijn manifesteert, maar inwerkt op het onderbewustzijn en mede aansprakelijk kan zijn voor het ontstaan van emoties - de eigen geest. Deze heeft volgens ons eveneens wel degelijk de kans het geheel van de menselijke reacties tijdelijk zeer sterk te beïnvloeden en zelfs een deel van het geestelijk weten over te dragen tot in het waakbewustzijn van de mens.

Wij menen, dat de geest voor het merendeel der verschijnselen van synchroniciteit tussen mensen aansprakelijk is en veronderstellen, dat dit tevens het geval is t.a.v. materiële gebeurtenissen.

Door het afwijzen of bevorderen van invloeden uit de kosmos lijkt ons de geest zelfs in vele gevallen mede aansprakelijk te zijn voor synchroniciteiten, waarbij geen menselijke wezens direct betrokken schijnen te zijn, zoals branden in bedrijven als geciteerd e.d.

Steeds weer blijkt ons, dat een samenvallen van geestelijke invloeden en krachten uit de kosmos kan voeren tot kleine, maar soms belangrijke structuurveranderingen in de materie, vooral in meer samengestelde stoffen, ofschoon soms zelfs lichte veranderingen binnen het atoom - andere groepering van kleinste deeltjes - voor zullen komen.

Voor u betekent dit, dat door een dergelijke samenwerking de schijn ontstaat, dat hout opeens brandbaarder is dan normaal, of isolerend materiaal opeens wat minder betrouwbaar blijkt dan men meende te kunnen bewijzen.

Vergeet bij dit alles niet, dat u op aarde de gelijkheid in tijd alleen vaststelt bij betrekkelijk opvallende en dus grotere en meer kenbare verschijnselen. Wij in de geest menen echter, dat dergelijke vergelijkbaarheid en gelijkheid in tijd meer voorkomt, dan u ooit als mens zult kunnen beseffen en aantonen.

Wij zijn er van overtuigd, dat er tendenzen zijn, waardoor zelfs voor langere perioden de samenhangen tussen atoom en molecuul gewijzigd worden. Zoals er invloeden zijn, die kennelijk de neiging bezitten om tot een bepaalde grens spanningen te verhogen, statische ladingen meer dan normaal te doen ontstaan en wat dies meer zij.

Wij zijn er dan ook van overtuigd, dat degene, die met de invloeden van de kosmos rekening houdt op aarde, veel juister zijn mogelijkheden zal kunnen overzien en zelfs de tendenzen in het weer zal kunnen berekenen op een wijze, die voor de huidige wetenschap, zeker op langere termijnen, nog niet zo juist haalbaar is.

Wij zijn er van overtuigd, dat men, door rekening te houden met kosmische invloeden en een eventueel optreden van de geest, zelfs de kans op het ontstaan van branden, het voorkomen van dood door bevriezing enz., zal kunnen voorzien en zelfs een groot deel van de optredende invloeden tijdig zal kunnen leren compenseren.

Niet alleen zal men zo ook de kans op het optreden van

mechanische storingen beter kunnen voorzien, maar men zal zelfs kunnen aangeven, op welke punten en in welke onderdelen de oorzaak van die storingen waarschijnlijk gelegen kan zijn. Zou men in staat zijn de normale uitstraling van bepaalde plaatsen vast te stellen, dan zal men aan de hand van de optredende kosmische invloeden zelfs kunnen uitmaken, op welke punten op een bepaald ogenblik ongevallen te verwachten zijn.

Uit dit alles menen wij de konklusie te mogen trekken, dat in alle gevallen van gelijktijdigheid gerekend moet worden met andere mogelijkheden en invloeden dan toeval of telepathische overdracht van denkbeelden en impulsen.

Voor de mens zelf is, gezien zijn mogelijkheden tot konstatering, dit geef ik zonder meer toe bij het bezien van synchroniciteit van gebeuren, de telepathische invloed voorlopig nog de meest belangrijke. Wie probeert deze ook bij grotere gebeurtenissen terug te vinden, zal zich volgens mij voorlopig dan maar tevreden moeten stellen met het gemeenschappelijk bovenbewustzijn als uitleg. Het betreft hier immers een werkelijk bestaande, gemeenschappelijke uitstraling van de gehele mensheid, waarin een aantal factoren aanwezig blijft, die voortdurend een ieder, die er op afgestemd is, zullen beïnvloeden en daardoor de reacties van die mensen ook zal beïnvloeden.

Dit is mijn inleiding. Hebt u nu reeds onmiddellijk vragen te stellen of opmerkingen te maken?

x Zoudt u kunnen uitleggen, waarom juist bij de dreiging van milieurampen er onverschilligheid ontstaat bij degenen, die dezen kunnen veroorzaken?

- Ik zal trachten u dit nogmaals en door een voorbeeld duidelijk te maken. Zodra de automobilist te voet gaat, beseft hij wel degelijk, hoe gevaarlijk een auto voor anderen en dus nu ook voor hem, kan zijn. Op het ogenblik, dat hij in zijn wagen stapt echter, neemt dit besef zeer snel af:

Hij is nu immers voor zijn gevoel afhankelijk van zijn wagen om zijn doel te bereiken. Het gevolg is, dat hij de gehele verkeerssituatie opeens geheel anders inschat en alle gevoelens, die hij zo juist als voetganger nog kende, a.h.w. uit zijn bewustzijn verdringt. Dit kan zelfs voeren tot een soort overkompensatie, zodat hij risico gaat nemen en zich snel ergert aan het optreden van voetgangers, ofschoon hij hun optreden, zodra hij zelf weer te voet gaat, als geheel juist en gerechtvaardigd zou beschouwen.

Indien u dit in ogenschouw neemt en zich verder gaat realiseren, dat een ieder, die een bepaald beroep heeft, al zonder meer geneigd is de gevaren daarvan voor zich te minimaliseren - zelfs de kosmonaut of de astronaut - zult u beseffen, vanwaar die onverschilligheid komt. Zelfs de astronaut, die alle gevaren beseft, van hetgeen hij gaat ondernemen, zegt tot zichzelf: dit kan mij niet gebeuren, deze dingen zijn niet belangrijk voor ons, want wij te samen zijn daar de baas over. En zelfs wanneer er eens iets mis gaat, zal het heus zo een vaart niet lopen.

Iemand, die werkt met giftige stoffen, die het milieu kunnen schaden, zullen niet bewust proberen het milieu schade toe te voegen of onachtzaam zijn, maar hij zal wel redeneren: enig gevaar is er natuurlijk wel, maar bij ons kan dit niet voorkomen.

In feite is dit zelfs een psychologische noodzaak, daar men anders zijn verantwoordelijkheid niet meer zou kunnen en zou durven dragen. Deze immers zou hem tot een voortdurende geladenheid en inspanning dwingen. Hiertoe voelt de doorsneemens zich bewust of onbewust niet in staat.

Dientengevolge moet hij wel aannemen, dat alles nog wel los zal lopen. Hoe meer dergelijke gevaren op de voorgrond komen, zal men zich ervan ook bewust worden. Men zal de aandacht voor dit gevaar dan voor zich kompenseren door te doen, alsof dit gevaar niet werkelijk bestaat. Dit kan door jou nooit werkelijk gebeuren, je hebt er niets mee te maken, eigenlijk overdrijft een ieder heel erg, want er kan heus niets gebeuren. En zelfs indien er eens iets misgaat, zo is er altijd een ander of iets anders voor aansprakelijk dan jijzelf, zodat je de verantwoordelijkheid in feite afwijst.

De onachtzaamheid komt voort uit de wijze, waarop mensen onder gevaarlijke kondities zich normaal gaan gedragen en zo de konsekwenties van hun handelingen en toestand steeds minder gaan beseffen.

Soms komt men zelfs in verweer tegen een wereld, die steeds maar weer spreekt over de gevaren, van hetgeen je doet en de aansprakelijkheid, die je zo voor anderen hebt. Dan doe je nog meer gewoon en neem je zelfs steeds weer enige risico's, alleen maar om duidelijk te maken, dat het in feite helemaal niet zo gevaarlijk is. Zelfs wanneer men innerlijk mogelijk bang is, dwingt men zich tot een gedrag, dat ternauwernood aanvaardbaar zo zijn, wanneer er geen enkel gevaar voor anderen of jezelf zou kunnen ontstaan.

Dit gedrag is eigenaardig, dat geef ik u graag toe, maar het komt in steeds grotere mate voor onder de mensen. Is mijn antwoord u zo voldoende?

x Stel, dat iemand ergens aankomt, waar een dergelijke gevaar bestaat, zou hij dit dan zelf kunnen beïnvloeden?

- Beïnvloeden waarschijnlijk niet. Maar hij zal wel juist en tijdiger kunnen reageren en zo voor zich het risico aanmerkelijk beperken.

Een bekend voorbeeld van deze mogelijkheid tot reageren is het volgende: Er staat een trein. Deze zal later bij Harmelen verongelukken. Iemand staat op het perron voor die trein en voelt zich minder aangenaam. Hij herinnert zich opeens, dat hij nog iemand op moet bellen. Dit had hij echter ook op zijn plaats van bestemming kunnen doen.

Hij spreekt langer dan nodig zou zijn om zijn mededeling over te brengen en mist hierdoor de trein. Zo vormde de man zijn, volgens hem onredelijke, gevoelens van onbehagen, toen hij op het punt stond de trein te betreden om in een handeling, waardoor hij - buiten eigen bewuste schuld natuurlijk - de trein kon missen.

Dit soort dingen komt vaker voor dan u denkt, want de mensen zijn veel gevoeliger voor hetgeen er gaat gebeuren, dan zij wel denken. In vele gevallen voorzien zij alles, wat er gaat gebeuren ook veel beter, dan zij zichzelf toestaan te beseffen.

Dergelijke zaken worden genegeerd, omdat zij buiten de algemene norm vallen. Je kunt toch moeilijk tegen je collega's

zeggen: het spijt mij, dat ik te laat ben, maar toen ik in de tein of in de auto wilde stappen, kreeg ik opeens het gevoel, dat er iets niet goed zat. Daarom ben ik maar op een andere manier gekomen. Dat kun je niet maken.

Dit voorbeeld is nogal sterk. Maar het is en blijft een feit, dat de mens door zijn omgeving gedwongen wordt om " normaal" te zijn en te handelen. En dit betekent gemeenlijk: blind zijn voor een groot aantal gevaren en mogelijkheden, vooral wanneer dezen niet rationeel kunnen worden gesteld, vooral wanneer het gaat om waarnemingen, die jij alleen doet, of gevoelens, die niet redelijk kunnen worden verklaard.

Wat volgens mij de reden is, dat de mens in vele gevallen gevaren locpt, terwijl hij weet, dat zij bestaan, maar zich en anderen toch het bestaan van die gevaren nooit toe zal willen geven. Is dit voldoende?

Maar stel, dat je b.v. de I Tjing raadpleegt of zo...

Wanneer je iemand bent, die dit geregeld doet, is het mogelijk, in het persoonlijke leven met de voorspellingen zoveel mogelijk rekening te houden. Maar het betekent nog niet, dat je b.v. tegen je baas zult kunnen zeggen: Baas, ik kom vanmorgen niet op het werk, want de I Tjing heeft mij gezegd, dat tegenstellingen op mijn pad mijn leven bedreigen.

De baas zal je vragen, of je gek bent en aanbevelen, dat je voortaan elders bezigheden zoekt en al de anderen, die er van horen, lachen je uit. Wanneer je dus de stengels of munten werpt en de regels opzoekt, betekent dit, dat je jezelf wel konditioneert om bepaalde zaken te verwachten, maar dat je je gedrag alleen zult aanpassen daaraan, zover dit mogelijk is zonder de aandacht van anderen daarmee te trekken.

Kortom: mogelijk kun je uit het orakel een werkelijke waarschuwing krijgen, maar zelfs dan zul je gemeenlijk verder gaan als voorheen, omdat je in de menselijke gemeenschap nu eenmaal niet anders kunt in de meeste gevallen.

Overigens heeft de I Tjing niets te maken met synchroniciteit, maar heel veel met het menselijke onderbewustzijn. Wanneer wij een toeval gebruiken om tot het een of ander orakel te komen, zul je in feite daardoor tot realisatie kunnen komen van vrezes, verwachtingen en zelfs feiten, die in je onderbewustzijn aanwezig zijn.

Je vertaalt dus de boodschap van het orakel in zuiver persoonlijke termen, die niet gebaseerd zijn op een vaststaan van de toekomst, maar die eerder de uitdrukking worden van een innerlijke fixatie, die je in een bepaalde richting dringt. Juist omdat je dit doet, is het heel waarschijnlijk, dat een orakel, waarin je gelooft, ook heel vaak uitkomt. Al is het alleen maar, omdat je door geloof en z.g. weten krachtens je innerlijke drijfveren elke andere gang van zaken eenvoudig onmogelijk maakt voor jezelf. Voldoende?

Synchroniciteit maakt de samenhang duidelijk, die voortvloeit uit de goddelijke eenheid, die al het bestaande verenigt. Zelfs indien je I Tjing stokjes gooit, is de wijze, waarop die vallen en de uitleg, die je daarvoor vinden kunt, deel van het goddelijke. U redeneert: je leven is zo onbelangrijk, dat die uitleg op niets berust. Maar dat is niet zo, want...

Zeker. Indien wij de bijbel als waar aannemen, zijn wij allen familie van elkaar, want dan zijn wij alle afstammelingen van Adam en Eva.

Behalve dan de zonen van de weduwe, maar daarover spreken wij nu niet. Waarmede ik wil zeggen, dat wij natuurlijk een eerste oorzaak kunnen postulieren en alles daarvan af kunnen gaan leiden. Filosofisch kun je dit natuurlijk doen en het is zelfs ergens wel waar.

Maar wanneer wij spreken over verschijnselen als synchroniciteit, hebben wij niet alleen maar met een abstractie te maken zoals: Alles leeft in God, alles leeft uit God, alles is deel van God, zodat alle gebeuren zijn vastgelegde samenhang zal vertonen in overeenstemming met de wil van de Goddelijke Oorzaak.

Zelfs de mens, die dergelijke dingen erkent voor zich, zal niet geheel daarnaar kunnen leven. Daarom is het beter om uit te gaan van de mens en ons af te vragen, waar de mens in een bepaald geval aan toe is volgens zijn eigen vermogen tot erkennen en beredeneren.

Dit betekent, dat je nmoet uitgaan van de mens in zijn eigen milieu, met zijn eigen middelen, zoals je dient uit te gaan van de geest in diens eigen milieu, met diens eigenschappen en erkende mogelijkheden.

Wanneer je dit doet, kun je onmogelijk zover gaan, dat je stelt, dat alles is voorbestemd. Want steeds weer blijkt, dat bepaalde zaken gewijzigd kunnen worden. Wanneer u een visioen krijgt, waarbij u overreden wordt en u zegt: ik blijf daarom vandaag thuis, zodat u niet overreden wordt, zo kun je als mens zeggen: ik ben gek geweest, er was niets aan de hand. Je kunt ook redeneren: omdat ik thuis ben gebleven, heb ik mijn lot gewijzigd. Wat uw stelling op losse poten zet.

Ten laatste kunt u stellen: Ik heb die droom gekregen, omdat ik die morgen thuis moest blijven. Want dat was Gods Wil, of een noodzaak, al begrijp ik niet waarom.

Maar alle drie de uitleggingen kun je niet gelijktijdig als juist hanteren. Daarom kiest men gemeenlijk datgene, wat het beste strookt, bij hetgeen men toch reeds wilde.

Overigens is volgens mij de gehele opzet van de kosmos inderdaad vastgelegd. Zij is wetmatig en heeft een vaste structuur. Maar alle onderdelen van de kosmos, ofschoon gebonden aan die wetmatigheden, kunnen dezen op hun eigen wijze beleven.

Het is de beleving, waaruit het bewustzijn voortkomt, het is het bewustzijn, waardoor een wereldbeeld ontstaat. Dit gaat zover, dat mensen, die schijnbaar onder gelijke condities leven, dit bestaan op geheel andere wijze ondergaan en op grond van hun instelling zelfs een geheel andere wereld zien.

Wat weer impliceert, dat, vanuit hun eigen bewustzijn en beleven, hun handelingen in vele gevallen sterk af zullen wijken van de norm, die u hier als onontkoombaar zoudt willen stellen.

Vergeet de konsekventies niet, die aan een aanvaarden van een algehele samenhang en voorbeschiktheid in menselijke zin verbonden zijn. Niet: Indien u zo denkt, kunnen wij hier wel allen blijven zitten, tot de Verlosser komt. En zo wij intussen verhongeren, hindert dat niets, want dan is dit deel van het geheel en als zodanig de Wil des Heren.

Maar als mens kun je dit eenvoudig niet aanvaarden.

Daarom juist verwerp ik in dit verband uw argument, ofschoon ik gelijktijdig toegeef, dat er volgens mij één Kracht is, waaruit alles is voortgekomen, waarbinnen alles bestaat, waaruit alles gevormd is en waartoe ook alles terug zal keren.

Maar dit is een filosofisch concept, dat geen rationele verklaring vormt voor gelijkheid in tijd, zoals ik trachtte, altans enigszins realistisch aan te stippen.

x Bij die gelijktijdigheid is toch de wet van oorzaak en gevolg uitgezonderd?

- Wij weten niet, of die wet daarbij een rol speelt of niet. Wanneer wij achteraf gaan redeneren, kunnen wij de relatie tussen oorzaak en gevolg altijd nog wel vinden, volgens ons besef. In elke gebeurtenis afzonderlijk vinden wij oorzaak en gevolg, zelfs wanneer wij die mogelijk voor het samenvallen niet of slechts beperkt kunnen aantreffen, volgens ons besef.

Vandaar dat niet het feit zelf, maar de gelijktijdigheid van feiten het wonder is, daar wij wel moeten aannemen, dat nog een andere factor dan oorzaak en gevolg, zoals u die kent, een rol moet spelen daarbij, een andere inwerking, die dan oorzakelijk wordt voor de gelijktijdigheid.

x In uw betoog meende ik te beluisteren, dat die gelijktijdigheid ook voor tenminste een groot deel bestuurd wordt vanuit de geest.

- Zij kan vanuit de geest worden veroorzaakt. Ik moet opmerken, dat "bestuurd" mij hier een te sterke term is, dit op het gevaar af, dat ik nu even gelijk op uw huidige minister-president. Maar in gemoede kan ik toch niet toegeven, dat dit geheel juist is.

Ik meen te mogen stellen, dat de geest en inwerking vanuit de geest in zeer veel gevallen bij de mensen een niet bewust erkende invloed is en als zodanig niet een konstateerbare factor vormt in het geheel, wanneer men dit fenomeen benadert. Ik heb echter gesteld, dat die invloed er wel degelijk soms is.

x Mensen hebben een zekere aanleg; de kosmische omstandigheden zijn gunstig en dan kan de geest gemakkelijker ingrijpen. Is dit juist, veroorzaken kosmische omstandigheden het ingrijpen van de geest?

- Wanneer de geest probeert in te grijpen, zal zij hiermede iets bepaalds beogen. Synchroniciteit zal voor de geest dus ten hoogste een nevenverschijnsel vormen, maar nooit een hoofdoel vormen. Dat is hoop ik duidelijk.

De grote invloed, die vanuit de kosmos optreedt, is zonder meer duidelijk. Wij zien steeds weer, dat er een periode is, waarin de mens sterk materieel streeft en lacht om de goden of om God, terwijl daarop altijd weer een tijd volgt, waarin zijn materiële ontwikkelingen vastlopen, terwijl gelijktijdig de massa van de mensen- bevolkingsdichtheid - toeneemt. Het gevolg is een reeks van stressverschijnselen, gevolgd door een vlucht uit de stoffelijke aspecten van de samenleving.

De vlucht voert dan naar de mystiek, de wereld van de goden en heeft als kenmerk een toenemend je beroepen op het onbekende. Dit laatste gebeurt ook in uw eigen tijd. Vandaar dat de aandacht voor het occultisme zo groot is in uw dagen.

De mens kan zich volgens zijn gevoelens niet meer werkelijk en geheel waarmaken in zijn wereld, voelt zich door een vijandige

wereld omringd en zoekt zijn heil , zoekt zijn onmacht te compenseren door een beroep op het bovennatuurlijke en verborgene. Dat is heel natuurlijk.

Het is duidelijk, dat gedurende een tijd als deze de geest meer tot stand kan brengen dan in een periode, waarin de mens geheel materieel is ingesteld. In zoverre zal de kosmische invloed dus mede bepalend zijn voor de mogelijkheden van de geest.

Met het verschijnsel synchroniciteit heeft dit alles verder niet veel te maken. Het betekent alleen, dat de mensen door hun eigen instelling en oriëntatie, gemakkelijker resoneren op geestelijke invloeden, ongeacht of deze uit een medemens stammen danwel uit de geest voortkomen.

Kortom: werkingen enz. worden wel mogelijk door de invloed van kosmische krachten, maar op zich originieren zij toch nog steeds in het denken van mens of geest.

Wij zullen nu eerst eens gaan pauzeren. Na ongeveer 15 minuten kunnen wij verder gaan met het bespreken van uw vragen en commentaren.

-0-0-0-0-0-

Zo, vrienden.

Het verheugt mij u allen hier nog aan te treffen, zelfs al blijkt er een lichte a-synchroniciteit te bestaan tussen onze wereld en de uwe. Want u begint wel net op het nippertje. Graag nu allereerst wat schriftelijk is binnengekomen.

x Leerlingen van schriftelijke cursussen maken vaak op eens tezelfder tijd de vreemdste fouten. In ziekenhuizen komen zeldzame gevallen kort achtereen binnen. De duitser noemt dit Haufung der Fälle.

- Inderdaad. In het eerste geval blijft natuurlijk de vraag bestaan, of de leerlingen mogelijk toch af konden kijken, of samen konden werken. Wanneer zeer zonderlinge fouten voorkomen in allerlei vormen van onderwijs, lijkt mij dit toch wel de mogelijkheid, waaraan men allereerst zal denken.

Aangenomen, dat dit niet het geval is, zo moeten wij veronderstellen, dat tussen de betrokken leerlingen tijdelijk een resonantie heeft bestaan en zo sprake was van een telepathische, altans psychische overdracht.

In het tweede geval hebben wij met een andere oorzaak te maken. Haufung der Fälle betekent: een bijzonder geval treedt op. Hierdoor is het vaak bijna zeker, dat een dergelijke abnormaliteit zich binnen korte tijd herhaalt.

Ook hier blijft de vraag bestaan, of er mogelijk tussen die gevallen een samenhang bestaat. Bij bepaalde tropische ziekten in Hamburg b.v. was geen direct verband tussen de patienten aan te tonen, maar vergat men, dat er ook nog iets kan zijn, wat de fransen dichtertlijk la ronde noemen.

Met zekerheid kunnen wij het volgende konstateren : een anomalie, van welke aard in ook, zal altijd een inwerking hebben op de omgeving en de normale evenwichtigheid en reactie van die omgeving aantasten. Gelijkssoortige mogelijkheden zullen

zich daardoor sneller dan anders ontwikkelen tot gelijksoortige anomalieën.

Kortom: ook zeldzame afwijkingen zijn vaak potentieel toch wel bij velen aanwezig. Wanneer er een enkel geval komt, waarbij de afwijking tot feit wordt, kan dit inhouden dat in de omgeving sommige potentiële waarden in feitelijke worden omgezet. Ook hierbij speelt de menselijke psyche vaak een belangrijke rol. Is dit voldoende?

x Rond de eeuwwisseling werden verschillende grote componisten geboren. Was dit een kwestie van synchroniciteit, of was het eerder een inkarnatiegolf?

- Reïnkarnatie speelt daarbij wel enigszins een rol, daar iemand, die voelt voor muziek, of de neiging heeft tot komponeren, zal proberen te inkarneren in een omgeving, waarin de muziek een voorname rol speelt.

Er zijn perioden, waarin muziek een van de meer belangrijke aspecten vormt van de samenleving en veelal bovendien een van de weinige toegelaten uitingen voor eigen gedachten en emoties vormen. Voeg hieraan het feit toe, dat zeer vele kinderen in de door u genoemde periode hun eerste stamelende klankgrepen aan het klavier moesten oefenen, of hun kinderziel met lessen op andere instrumenten verkracht zagen, zo wordt duidelijk, dat in een dergelijke periode een bestaande aanleg gemakkelijker tot uitig zal komen dan in een samenleving, die slechts weinig instrumenten bezit of een samenleving, die vooral zich bezighoudt met het luisteren naar mechanisch voortgebrachte muziek.

Ik stel : De uitzonderlijke aantallen komponisten en muzikaal begaafden in genoemde periode zijn te danken aan natuurlijke omstandigheden, gelegen in de gemeenschap. Enige nadruk op inkarnatiekeuze is gerechtvaardigd, spreken van synchroniciteit lijkt mij hier overtrokken.

x Twee geleerden zijn beiden bezig met een onderzoek naar de konsekwentie van 'n hypothese, welke voortvloeit uit een algemeen bekende bereiking in hun kennisleer. Het lijkt mij niet uitgesloten, dat het door beiden vinden van het zelfde resultaat het gevolg is van logisch doordenken, waarbij synchroniciteit is uitgesloten, altans niet aan de orde behoeft te zijn.

- Aardig, niet geheel onjuist. Maar toch maar eens kijken, wat er in een dergelijk geval b.v. zou kunnen gebeuren. Op het ogenblik is men bezig de werkelijke bouwstenen van de materie op te sporen. De theorieën en kennisleer hebben gevoerd tot vergelijkbare experimenten in o.m. Zwitserland, Usa, Ussr en zelfs in India.

Volgens u moeten allen bij doordenken tot hetzelfde en logische resultaat komen. Nu reeds blijkt, dat men, al doordenkende, stuit op bepaalde raadsels, die allen echter op een andere wijze formuleren en benaderen. Een ieder tracht bij deze experimenten een oplossing te vinden in overeenstemming met zijn formuleringen en bovendien zoveel mogelijk een resultaat te bereiken, dat strookt met eigen eerder gedane uitspraken en experimenten.

Er is volgens mij geen aanleiding om te veronderstellen, dat allen ook tezelfder tijd tot gelijksoortige proeven zullen komen en een gelijke konklusie ongeveer gelijk zullen bereiken.

Wanneer dit nu toch gebeurt, zullen tenminste 3 van de 4 af moeten wijken van de voor hen normale volgorde van onderzoek en reacties. Indien dit het geval is en men praktisch gelijktijdig tot een eensluidend resultaat komt - wat mij en wel binnen 5 à 6 jaren niet onmogelijk schijnt te zijn - zo lijkt mij de konklusie onvermijdelijk, dat een van hen stimulerend heeft ingewerkt op de anderen en zo bij hen een wijziging van het voor hen normale schema enz. tot stand heeft weten te brengen. Wij moeten dan volgens mij toch van synchroniteit spreken.

Men kan natuurlijk beweren, dat alleen logisch denken hierbij een rol heeft gespeeld en niemand zal zo eenvoudig het tegendeel kunnen bewijzen. Maar gelijktijdigheid plus gelijke konklusie, terwijl sprake is van een verschillende benadering van het probleem, zelfs indien alle kennis verder gelijk is, is toch wel heel erg toevallig. Vindt u ook niet?

x Is het mogelijk, dat men zich onttrekt aan de bepaling van het lot door anderen?

- Inderdaad. Wanneer de geest een volledige kennis van zichzelf weet te verwerven - voor u van eigen ego - kan vrijelijk worden beseft, welke beïnvloedingen voor dit ik optreden. Vanaf dat ogenblik kun je op die invloeden reageren volgens eigen wil en zul je dus beïnvloedingen niet meer onwetend ondergaan, waardoor geen verweer en eigen oordeel mogelijk is.

Practisch gezegd: zodra een ik tot volledige zelferkenning en aanvaarding komt, neemt de mogelijkheid tot vrij reageren en zo het beheersen, van hetgeen men wel het noodlot noemt, steeds toenemen. Een mens, die zijn eigen krachten en eigen wezen voldoende heeft leren beseffen, is bovendien in staat uit de invloeden en omstandigheden, die hij buiten zich niet kan wijzigen, voor zich alleen datgene op te nemen, of zelfs aan te trekken, die in overeenstemming zijn met eigen erkennen en eventueel begeren. Je kunt niet alles in de kosmos wijzigen, maar je kunt de eigen relatie met die kosmos wel degelijk in overeenstemming eigen wens en besef zó veranderen, dat je steeds meer bewust deel van die kosmos uit gaat maken.

Hierbij hoort nog veel meer, maar in het kort lijkt mij dit reeds een voldoende antwoord. Ik moet nu gaan afsluiten. Wij hebben ons enigszins bezig gehouden met synchroniciteit, ook al hebt u mij met andere vragen bedacht, waarop ik antwoord probeerde te geven.

Indien wij ons echter met deze gelijkheid in tijd bezig houden, moeten wij ons ook de weelde eens permitteren rond ons te kijken en vreemde samenkomsten van gebeuren te registreren.

U zult tot uw verbazing ontdekken, dat er vele tendenzen bestaan, die steeds weer uitlopen op het onlogisch gelijktijdig tot standkomen van gelijksoortige gebeurtenissen en ontwikkelingen.

U, dit realiserende, zult u ook eenvoudiger de beïnvloedingen erkennen, die ook voor u optreden. Wie beseft, dat zijn onredelijkheden op een gegeven ogenblik door invloeden van buitenaf worden veroorzaakt, zal dezen gemakkelijker leren beheersen enz. Mijn raad aan U : zie hoeveel gelijktijdig gebeurt. Besef, dat hier geen toeval een rol speelt, maar wederkerige beïnvloeding. U zult dan meer bewust en positief ook een invloed voor anderen kunnen zijn.

Goeden avond.

(tweede deel sterk bekort)

d.d. 7 januari 1977

-0-0-0-0-0-